

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ
המפקיד אצל חבירו בהמה או כלים, ונגנבו או שאבדו, שילם ולא רצה לישבע, שהרי אמרו: שומר חנם נשבע ויוצא, נמצא הגנב - משלם תשלומי כפל. טבח ומכר - משלם תשלומי ארבעה וחמשה. למי משלם - למי שהפקדון אצלו.														■
נשבע ולא רצה לשלם, נמצא הגנב - משלם תשלומי כפל. טבח ומכר - משלם תשלומי ארבעה וחמשה. למי משלם - לבעל הפקדון.														■
למה ליה למתני בהמה, ולמה ליה למתני כלים?														ג
צריכי, דאי תנא בהמה - הוה אמינא: בהמה הוא דמקני ליה כפילא - משום דנפיש טירחה לעיולה ולאפוקה, אבל כלים דלא נפיש טירחיהו - אימא לא מקני ליה כפילא. ואי תנא כלים - הוה אמינא: כלים הוא דמקני ליה כפילא - משום דלא נפיש כפלייהו, אבל בהמה דכי טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה - אימא לא מקני ליה כפילא, צריכא.													◇	!
והא אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם. ואפילו לרבי מאיר	מתקיף לה רמי בר חמא:													◇
אדם מקנה דבר שלא בא לעולם	דאמר: [רבי מאיר]													ג
הני מילי כגון פירות דקל, דעבידי דאתו, אבל הכא מי יימר דמגנבא, ואם תמצי לומר דמגנבא - מי יימר דמשתכח גנב, ואי משתכח גנב - מי יימר דמשלם, דלמא מודי ומפטר.														ג
נעשה כאומר לו: לכשתגנב ותרצה ותשלמני - הרי פרתי קנויה לך מעכשיו.	רבא:													◇
אי הכי, אפילו גיזותיה וולדותיה נמי.	מתקיף לה רבי זירא:													לה
חוץ מגיזותיה וולדותיה	אלמה תניא:													◇
נעשה כאומר לו חוץ מגיזותיה וולדותיה.	אלא אמר רבי זירא:													לה
ומאי פסקא?														לה
סתמא דמלתא, שבחא דאתא מעלמא - עביד איניש דמקני, שבחא דמגופה - לא עביד איניש דמקני.														לה
נעשה כאומר לו לכשתגנב ותרצה ותשלמני, סמוך לגניבתה קנויה לך.	איכא דאמר, אמר רבא:													לה
מאי בינייהו?														לה
איכא בינייהו קושיא דרבי זירא.														לה
אי נמי, דקיימא באגם.														לה
שילם ולא רצה לישבע וכו'.														לה
לא שילם שילם ממש, אלא כיון שאמר הריני משלם, אף על פי שלא שילם.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:													לה
שילם ולא רצה לישבע	תנן:													לה
שילם - אין, לא שילם - לא.														לה
נשבע ולא רצה לשלם	אימא סיפא:													לה
טעמא - דלא רצה, הא רצה - אף על פי שלא שילם														לה
אלא מהא ליכא למשמע מינה.														לה
השוכר פרה מחבירו ונגנבה, ואמר הלה הריני משלם ואיני נשבע ואחר כך נמצא הגנב - משלם תשלומי כפל לשוכר.	תניא כותיה דרבי יוחנן:													לה
שומר חנם, כיון שאמר פשעתי - מקנה ליה כפילא, דאי בעי פטר נפשיה בגניבה. שומר שוכר, כיון שאמר נגנבה - מקנה ליה כפילא, דאי בעי פטר נפשיה בשבורה ומתה. שואל שאומר הריני משלם - לא מקני ליה כפילא. במאי הוה ליה למפטר נפשיה - במתה מחמת מלאכה, מתה מחמת מלאכה לא שכיח.	רב פפא:													לה
שואל נמי, כיון שאמר הריני משלם - מקני ליה כפילא, דאי בעי פטר נפשיה במתה מחמת מלאכה.	איכא דאמר, אמר רב פפא:													לה
שואל עד שישלם. מאי טעמא - הואיל וכל הנאה שלו, בדיבורא לא מקני ליה כפילא.	אמר ליה רב זביד, הכי אמר אביי:													לה

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מזרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
השואל פרה מחבירו ונגנבה, וקידם השואל ושילם, ואחר כך נמצא הגנב - משלם תשלומי כפל לשואל.	תניא כוותיה דרב זביד:												לה.
ללישנא קמא דרב פפא ודאי לא הוויא תיובתא, ללישנא בתרא לימא תיהוי תיובתיה?													לה.
מי אלימא ממתניתין, דקתני שילם ואוקימנא באמר, הכא נמי - באמר.	אמר לך רב פפא:												לה.
מי דמי? התם לא קתני קידם, הכא קתני קידם													לה.
מאי קידם - קידם ואמר.													לה.
הא מדקתני גבי שוכר ואמר, וגבי שואל קידם - שמע מינה דוקא קתני.													לה.
מידי גבי הדדי תניא?													לה.
פשיטא, אמר איני משלם וחזר ואמר הריני משלם - הא קאמר הריני משלם. אלא אמר הריני משלם, וחזר ואמר איני משלם, מאי? מי אמרינן: מהדר קא הדר ביה, או דלמא במלתיה קאי, ודחויי הוא דקא מדחי ליה?	שיילינהו לתנאי דבי רבי חייא ודבי רבי אושעיא ואמרי: גבי הדדי תניין:												לה.
אמר הריני משלם ומת, ואמרו בניו אין אנו משלמין מאי? מי אמרינן מהדר קא הדר ביה, או דלמא במלתא דאבוהון קיימי, ודחויי הוא דקא מדחו ליה?													לה.
שלמו בנים מאי? מצי אמר להו: כי אקנאי כפילא - לאבוכון דעבד לי נייה נפשי, לדידכו - לא, או דלמא לא שנא?													לה.
שילם לבנים מאי? מצו אמרי ליה: כי אקני לך אבונא כפילא - דעבדת ליה נייה נפשיה, אבל אנן לדידן - לא, או דלמא לא שנא?													לה.
שלמו בנים מאי?													לה.
שילם מחצה מאי?													לה.
שאל שתי פרות ושילם אחת מהן מאי?													לה.
שאל מן השותפין ושילם לאחד מהן מאי?													לה.
שותפין ששאלו ושילם אחד מהן מאי?													לה.
שאל מן האשה ושילם לבעלה מאי?													לה.
אשה ששאלה ושילם בעלה מאי?													לה.
תיקו.													לה.
משביעין אותו שבועה שאינה ברשותו. מאי טעמא - חיישינן שמא עיניו נתן בה.	רב הונא:												לה.
המלוה את חבירו על המשכון, ואבד המשכון, ואמר לו: סלע הלוייתך עליו, שקל היה שוה. והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלוייתני עליו, סלע היה שוה - פטור.	מיתבי:												לה.
סלע הלוייתך עליו, שקל היה שוה והלה אומר לא כי, אלא סלע הלוייתני עליו, שלשה דינרים היה שוה - חייב.													לה.
סלע הלוייתני עליו, שנים היה שוה, והלה אומר לא כי, אלא סלע הלוייתך עליו, סלע היה שוה - פטור.													לה.
סלע הלוייתני עליו, שנים היה שוה והלה אומר לא כי, אלא סלע הלוייתך עליו, חמשה דינרים היה שוה - חייב.													לה.
מי נשבע - מי שהפקדון אצלו, שמא ישבע זה ויוציא הלה את הפקדון.													לה.
אהייא?													לה.
אלימא אסיפא													לה.
ותיפוק ליה דשבועה גבי מלוה היא, דהא קא מודי מקצת הטענה													לה.
ארישא.	אלא אמר שמואל:												לה.
מאי ארישא													לה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
סלע הלוייתך עליו, שקל היה שוה, והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלוייתי עליו, שלשה דינרין היה שוה - חייב.	אסיפא דרישא:										⚡	◇	לה:	
דשבועה גבי לוח הוא, ואמור רבנן: לשתבע מלוה, שמא ישבע זה ויוציא הלה את הפקדון.											⚡		לה:	
ואם איתא לדרב הונא, כיון דמשתבע מלוה שאינה ברשותו - היכי מצוי מפיק לה?											⚡	◇	לה.	
שיש עדים שנשרפה.	רבא:										!	◇	לה.	
אי הכי מהיכא מייתי לה?											⚡		לה.	
שיש עדים שנגנבה.	אלא אמר רב יוסף:										!	◇	לה.	
סוף סוף מהיכא מייתי לה?											⚡		לה.	
דטרח ומייתי לה.											!	◇	לה.	
אי הכי, כי משתבע מלוה נמי, לטרח לוח וליתי?											⚡		לה.	
בשלמא מלוה - ידע מאן קא עייל ונפק בביתה, ואזיל וטרח ומייתי לה, אלא לוח, מי ידע מאן עייל ונפיק בביתה דמלוה?											!	◇	לה.	
גזירה שמא יטעון ויאמר לו: אחר שבועה מצאתיה.	אביי:										!	◇	לה.	
זה נשבע וזה נשבע - זה נשבע שאינה ברשותו, וזה נשבע כמה היה שוה. והכי קאמר: מי נשבע תחילה - מלוה נשבע תחילה, שמא ישבע זה - ויוציא הלה את הפקדון.	רב אשי:										!	◇	לה.	
רישא דסיפא תיובתא לרב הונא: סלע הלוייתי עליו, שתים היה שוה, והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלוייתך עליו היה שוה - פטור.	רב הונא בר תחליפא משמיה דרבא:										⚡	◇	לה.	
ואם איתא לדרב הונא, מגו דמשתבע מלוה שאינה ברשותו - לישתבע נמי אגילגול שבועה כמה היה שוה?											⚡	◇	לה.	
אמריתיה לשמעתא קמיה דרב כהנא	רב אשי:										!		לה.	
תהא במאמינו.	ואמר לי: [רב כהנא]										!		לה.	
ונהמניה לוח למלוה נמי בהא כמה הוה שוה?											⚡		לה.	
לא קים ליה בגויה.											!		לה.	
ונהמניה מלוה ללוח, דקים ליה בגויה?											⚡		לה.	
לא מהימן ליה.											!		לה.	
ומאי שנא לוח דמהימן ליה למלוה, ומאי שנא מלוה דלא מהימן ליה ללוח?											⚡	◇	לה.	
לוח מקיים ביה במלוה (משלי י"א) תמת ישרים תנחם, מלוה מקיים ביה בלוח (משלי י"א) וסלף בוגדים ישדם.											!	◇	לה.	
ההוא גברא דאפקיד כפי גביה חבריה, אמר ליה: הב לי כפי. - אמר ליה: לא ידענא היכא אותבינהו. אתא לקמיה דרב נחמן												○	◇	לה.
כל לא ידענא - פשיעותא היא, זיל שלים.	אמר ליה: [רב נחמן]											○	◇	לה.
לא שלים, אזל רב נחמן אנביה לאפדניה מיניה. לסוף אישתכח כפי, ואיקור.												○		לה.
הדרי כפי למרייהו, והדרא אפדנא למרה.	רב נחמן:											○	◇	לה.
הוה יתיבנא קמיה דרב נחמן, ופרקין המפקיד הוה	רבא:											○		לה.
שילם ולא רצה לישבע	ואמרי ליה: [רבא]											⚡	◇	לה.
ולא אהדר לי. ושפיר עבד דלא אהדר לי. מאי טעמא - התם לא אטרחיה לבי דינא, הכא אטרחיה לבי דינא.	[רבא]											○	◇	לה.
למימרא דסבר רב נחמן דשומא הדר?												⚡		לה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שאני התם, דשומא בטעות הוה, דקא הוה כיפי מעיקרא.												לה.
שומא הדר עד תריסר ירחי שתא.	אמרי נהרדעי:										◆	לה.
אנא מנהרדעא אנא וסבירא לי שומא הדר לעולם.	ואמר אמיר:										◆	לה.
והלכתא: שומא הדר לעולם. משום שנאמר (דברים ו') ועשית הישר והטוב.											◆	לה.
פשיטא, שמו ליה לבעל חוב, ואזל איהו ושמה לבעל חוב ידיה, אמרינן ליה: לא עדיף את מגברא דאתית מיניה.											◆	לה.
זבנה, אורתא, ויהבה במתנה - ודאי הני מעיקרא אדעתא דארעא נחות, ולא אדעתא דזווי נחות.											◆	לה.
שמו לה לאשה ואינסיבא, או שמו מינה דאשה ואינסיבא ומתה - בעל בנכסי אשתו לוקח הוי, לא מיהדר ולא מהדרין ליה.											◆	לה.
באושא התקיננו: האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה - הבעל מוציא מיד הלקוחות.	דאמר רבי יוסי בר חנינא:										◆	לה.
אגביה איהו בחובו, פליגי בה רב אחא ורבינא.											◆	לה:
הדרה	חד אמר: [רב אחא/ רבינא]										◆	לה:
לא הדרה.	וחד אמר: [רב אחא/ רבינא]										◆	לה:
האי זביני מעליא היא, דהא מדעתא דנפשיה אגביה.	מאן דאמר לא הדרה - סבר:										◆	לה:
לא זביני מעליא הוא, והאי דאגביה מדעתיה ולא אתא לדינא - מחמת כיסופא הוא דאגביה.	ומאן דאמר הדרה - סבר:										◆	לה:
ומאימת אכיל פירי?											^	לה:
מכי מטיא אדרכתא לידיה	רבה:										◆ !	לה:
עדיו בחתומיו זכין לו.	אביי:										◆ !	לה:
מכי שלימו ימי אכרזתא.	רבא:										◆ !	לה:
השוכר פרה מחבירו והשאילה לאחר ומתה כדרכה - ישבע השוכר שמתה כדרכה, והשואל ישלם לשוכר.											◆	לה:
כיצד הלה עושה סחורה בפרתו של חברו? אלא, תחזור פרה לבעלים.	רבי יוסי:										◆	לה:
מכדי שוכר במאי קני להאי פרה - בשבועה, ונימא ליה משכיר לשוכר: דל אנת ודל שבועתך, ואנא משתעינא דינא בהדי שואל.	רב אידי בר אבין לאביי:										◆	לה:
מי סברת שוכר בשבועה הוא דקא קני לה? משעת מיתה הוא דקני, ושבועה כדי להפיס דעתו של בעל הבית.	אמר ליה: [אביי]										!	לה:
פעמים שהבעלים משלמין כמה פרות לשוכר. היכי דמי? אגרה מיניה מאה יומי, והדר שיילה מיניה תשעין יומי. הדר אגרה מיניה תמנן יומי, והדר שיילה מיניה שבעין יומי, ומתה בתוך ימי שאלתה. דאכל שאלה ושאלה מיהייב חדא פרה.	רבי זורא:										◆	לה:
מכדי חדא פרה היא, עיילה ואפקה, אפקה משכירות ועיילה לשאילה, אפקה משאילה ועיילה לשכירות.	רב אחא מדיפתי לרבינא:										◆	לה:
ומי איתא לפרה בעינא, דנימא ליה הכי?	אמר ליה: [רבינא]										!	לה:
אין לו עליהן אלא שתי פרות, חדא דשאלה וחדא דשכירות, שום שאלה אחת היא, ושום שכירות אחת היא, דשאלה - קני לגמרי, דשכירות - עבד בה ימי שכירותיה, ומיהדר ליה למרה.	מר בר רב אשי:										◆	לה:
פעמים ששניהם בחטאת, פעמים ששניהם באשם, פעמים שהשוכר בחטאת והשואל באשם, פעמים שהשוכר באשם והשואל בחטאת.	רבי ירמיה:										◆	לה:
הא כיצד?											◆	לו.
כפירת ממון - אשם, ביטוי שפתים - חטאת.											◆	לו.
פעמים ששניהם בחטאת - כגון שמתה כדרכה, ואמרו נאנסה. שוכר דבין כך ובין כך מיפטר פטור - בחטאת, שואל דבין כך ובין כך חיובי מיהייב - בחטאת.											◆	לו.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד	מימרא	מאן דאמר	Talmud Navigator										א			
			ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
פעמים ששניהם באשם - כגון שנגנבה, ואמרו מתה מחמת מלאכה, דתרוייהו קא כפרי ממונא, דהא מיחייבי וקא פטרי נפשייהו.									■							לו.
שוכר בחטאת ושואל באשם - כגון שמתה כדרכה, ואמרו מתה מחמת מלאכה. שוכר דבין כך ובין כך מיפטר פטור - חייב בחטאת, שואל דמיחייב במתה כדרכה, וקא פטר נפשיה במתה מחמת מלאכה - באשם.									■							לו.
שוכר באשם ושואל בחטאת - כגון שנגנבה, ואמרו מתה כדרכה. שוכר הוא דמיחייב בגניבה ואבידה, וקא פטר נפשיה במתה כדרכה - באשם. שואל, דבין כך ובין כך חיובי מיחייב - בחטאת.									■						◇	לו.
מאי קא משמע לן?													⚡			לו.
לאפוקי מדרבי אמי													!		◇	לו.
כל שבועה שהדיינים משיעים אותה - אין חיובין עליה משום שבועת ביטוי, שנאמר (ויקרא ה') או נפש כי תשבע לבטא בשפתים כי תשבע מעצמה.	דאמר: [רבי אמי]												!		◇	לו.
קא משמע לן דלא כרבי אמי.													!			לו.
שומר שמסר לשומר. רב אמר: פטור	אתמר: [רב]													◆	◇	לו.
חייב.	רבי יוחנן:													◆	◇	לו.
לטעמיה דרב לא מבעיא שומר חנם שמסר לשומר שוכר, דעלויי עלייה לשמירתו. אלא אפילו שומר שוכר שמסר לשומר חנם, דגרועי גרעה לשמירתו - פטור. מאי טעמא - דהא מסרה לבן דעת. ולטעמיה דרבי יוחנן, לא מיבעיא שומר שוכר שמסר לשומר חנם דגרועי גרעה לשמירתו, אלא אפילו שומר חנם שמסר לשומר שוכר, דעלויי עלייה לשמירתו - חייב. דאמר ליה: אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר.	אביי:													■	◇	לו.
הא דרב לאו בפירוש אתמר, אלא מכללא.	רב חסדא:													■	◇	לו.
דהנהו גינאי דכל יומא הוו מפקדי מרייהו גבה דההיא סבתא. יומא חד אפקדינהו לגבי חד מינייהו, שמע קלא בי הלולא, נפק אול, אפקדינהו לגבה דההיא סבתא. אדאזל ואתא אגנוב מרייהו. אתא לקמיה דרב ופטריה.														○	◇	לו.
מאן דחזא סבר משום שומר שמסר לשומר - פטור, ולא היא. שאני התם, דכל יומא נמי אינהו גופייהו גבה דההיא סבתא הוו מפקדי להו.															■	לו.
יתבי רבי אמי וקאמר לה להא שמעתא	[רבי אמי]														■	לו.
השוכר פרה מחבירו והשאלה לאחר, ומתה כדרכה - ישבע השוכר שמתה כדרכה, והשואל משלם לשוכר	איתיביה רבי אבא בר ממל לרבי אמי:													⚡	◇	לו.
ואם איתא, לימא ליה: אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר														⚡		לו.
הכא במאי עסקינן - בשנתנו לו הבעלים רשות להשאל.	אמר ליה: [רבי אמי]													!	◇	לו.
אי הכי, לבעלים בעי לשלומי														⚡		לו.
דאמרו ליה: לדעתך.														!	◇	לו.
המפקיד מעות אצל חבירו, צררן והפשילן לאחוריו, מסרן לבנו ובתו הקטנים, ונעל בפניהם שלא כראוי - חייב, שלא שמר כדרך השומרים.	מתיב רמי בר חמא:													⚡	◇	לו.
טעמא - דקטנים, הא גדולים - פטור.														⚡		לו.
אמאי? נימא ליה: אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר														⚡		לו.
כל המפקיד על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד.	רבא:													!	◇	לו.
או שמסרן לבנו ובתו הקטנים - חייב.	נהרדעי: דיקא נמי, דקתני:													■	◇	לו:
הא לבנו ולבתו הגדולים - פטור.														■		לו:
מכלל דלאחרים, לא שנא גדולים ולא שנא קטנים - חייב. דאם כן - ליתני קטנים סתמא, שמע מינה.														■		לו:
הלכתא, שומר שמסר לשומר - חייב. לא מבעיא שומר שוכר שמסר לשומר חנם, דגרועי גרעה לשמירתו. אלא אפילו שומר חנם שמסר לשומר שוכר - חייב, מאי טעמא - דאמר ליה: את מהימנת לי בשבועה, האיך לא מהימן לי בשבועה.	רבא:														◇	לו:

<p>disputants-חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מזרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
פשע בה ויצאת לאגם, ומתה כדרכה. אביי משמיה דרבה אמר: חייב פטור.	אתמר: אביי משמיה דרבה									◆	◇
	רבא משמיה דרבה:									◆	◇
אביי משמיה דרבה אמר: חייב, כל דיינא דלא דאין כי האי דינא לאו דיינא הוא. לא מבעיא למאן דאמר תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב - דחייב. אלא אפילו למאן דאמר פטור - הכא חייב. מאי טעמא - דאמרין: הבלא דאגמא קטלה.	[אביי משמיה דרבה]									■	◇
רבא משמיה דרבה אמר: פטור, כל דיינא דלא דאין כי האי דינא לאו דיינא הוא. לא מבעיא למאן דאמר: תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור - דפטור. אלא אפילו למאן דאמר חייב - הכא פטור. מאי טעמא - דאמרין: מלאך המות, מה לי הכא ומה לי התם?	[רבא משמיה דרבה]									■	◇
ומודי אביי דאי הדרא לבי מרה ומתה דפטור. מאי טעמא - דהא הדרא לה, וליכא למימר הבלא דאגמא קטלה.	[אביי]									■	◇
ומודי רבא כל היכא דאיגנבה גנב באגם ומתה כדרכה בי גנב דחייב. מאי טעמא, דאי שבקה, מלאך המות - בביתיה דגנבא הוה קיימא.	[רבא]									■	◇
לדידך דאמרת מלאך המות, מה לי הכא ומה לי התם, האי דאותביה רבי אבא בר ממל לרבי אמי, ושני ליה בשנתנו לו בעלים רשות להשאל, ולימא ליה: מלאך המות, מה לי הכא ומה לי התם?	אביי לרבא:									⚡	◇
לדידכו דמתניתו אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר - איכא לאותבה להאי, לדידי דאמינא את מהימנת לי בשבועה והאיך לא מהימן לי בשבועה - ליכא לאותבה כלל.	אמר ליה: [רבא]									!	◇
העלה לראשי צוקין ונפלה - אין זה אונס, וחייב.	מתיב רמי בר חמא:									⚡	◇
הא מתה כדרכה - הרי זה אונס, ופטור.										■	◇
ואמאי? לימא ליה אוירא דהר קטלה, אי נמי אובצנא דהר קטלה.										⚡	◇
הכא במאי עסקינן שהעלה למרעה שמן וטוב.										!	◇
אי הכי, נפלה נמי?										⚡	◇
שהיה לו לתוקפה, ולא תקפה.										!	◇
אי הכי, אימא רישא:										⚡	◇
עלתה לראשי צוקין ונפלה - הרי זה אונס	[רישא]									■	◇
איבעי ליה למיתקפה										⚡	◇
לא צריכא, שתקפתו ועלתה, תקפתו וירדה.										!	◇
כיצד הלה עושה סחורה בפרתו כו'.	רבי יוסי:										■
הלכה כרבי יוסי.	רב יהודה אמר שמואל:										■
חלוק היה רבי יוסי אף בראשונה.	רב שמואל בר יהודה לרב יהודה, אמרת לן משמיה דשמואל:									■	^
הלכה כמותו, או אין הלכה כמותו?	[רב שמואל בר יהודה לרב יהודה]									^	
חלוק היה רבי יוסי אף בראשונה, והלכה כמותו אף בראשונה.	אמר ליה: [רב יהודה]									!	◇
חלוק היה רבי יוסי אף בראשונה, והלכה כמותו אף בראשונה.	אתמר נמי, אמר רבי אלעזר:									◆	■
מודה היה רבי יוסי בראשונה, שכבר שילם.	רבי יוחנן:									◆	■
שילם - אין, לא שילם - לא?										⚡	
לא שילם שילם ממש, אלא כיון שאמר הריני משלם, אף על פי שלא שילם	והאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:									■	⚡
אימא: מודה היה רבי יוסי בראשונה, שכבר אמר הריני משלם.	[רבי יוסי]									■	◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
אמר לשנים: גזלתי לאחד מכם מנה, ואיני יודע איזה מכם. או: אביו של אחד מכם הפקיד לי מנה ואיני יודע איזה הוא - נותן לזה מנה ולזה מנה, שהודה מפי עצמו.													■
שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים, זה אומר שלי מאתים וזה אומר שלי מאתים - נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו.	[ת"ק]												■
אם כן מה הפסיד הרמאי? - אלא, הכל יהא מונח עד שיבא אליהו.	רבי יוסי:												■
וכן, שני כלים אחד יפה מנה ואחד יפה אלף זוז, זה אומר יפה שלי וזה אומר יפה שלי - נותן את הקטן לאחד מהן, ומתוך הגדול נותן דמי קטן לשני, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו.	[ת"ק]												■
אם כן מה הפסיד הרמאי? אלא, הכל יהא מונח עד שיבא אליהו.	רבי יוסי:												■
אלמא: מספיקא מפקינן ממונא, ולא אמרינן אוקי ממונא בחזקת מריה.													◇
שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים, זה אומר שלי מאתים וזה אומר שלי מאתים - נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו.	ורמינהי:												◇
פקדון אגזל קא רמית? גזל דעבד איסורא - קנסוהו רבנן, פקדון דלא עבד איסורא - לא קנסוהו רבנן.	אמר ליה:												◇
ורמי פקדון אפקדון, ורמי גזל אגזל.													◇
פקדון אפקדון													◇
או אביו של אחד מכם הפקיד אצלי מנה, ואיני יודע איזה הוא - נותן לזה מנה ולזה מנה.	דקתני רישא:												◇
שנים שהפקידו וכו'.	ורמינהי:												◇
רישא נעשה כמי שהפקידו לו בשני כריכות, דהוה ליה למידק. סיפא - נעשה כמי שהפקידו לו בכרך אחד, דלא הוה ליה למידק, כגון דאפקידו תרווייהו בהדי הדדי בחד זימנא, דאמר להו: אנת גופיכו לא קפדיתו אהדדי, אנא קפידנא?	רבא:												◇
ורמי גזל אגזל													◇
אמר לשנים גזלתי לאחד מכם מנה ואיני יודע איזה מכם, או אביו של אחד מכם הפקיד לי מנה ואיני יודע איזה הוא - נותן לזה מנה ולזה מנה.	קתני הכא:												◇
גזל אחד מחמשה ואינו יודע איזה מהן גזל, זה אומר אותי גזל וזה אומר אותי גזל - מניח גזילה ביניהם ומסתלק, דברי רבי טרפון.	ורמינהי: [רבי טרפון]												◇
אלמא: מספקא לא מפקינן ממונא, ואמרינן: אוקים ממונא בחזקת מריה.													◇
וממאי דמתניתין דהכא רבי טרפון היא													◇
באומר לשנים גזלתי לאחד מכם מנה, ואיני יודע איזה מכם - שנותן לזה מנה ולזה מנה.	דקתני עלה דההיא: מודה רבי טרפון:												◇
התם דקא תבעי ליה, הכא - בבא לצאת ידי שמים.													◇
שהודה מפי עצמו	דיקא נמי, דקתני:												◇
שמע מינה.													◇
התם דקא תבעי ליה.	אמר מר:												◇
והלה מה טוען?													◇
הלה שותק	רב יהודה אמר רב:												◇
הלה צוות.	רב מתנה אמר רב:												◇
מאן דאמר הלה צוות - אבל שתיקה כהודאה													לז:
ומאן דאמר הלה שותק - שתיקה דהכא לאו כהודאה הוא, מצי אמר ליה: האי דשתיקי לכל חד וחד - דאמינא: דלמא האי הוא.													לז:
מניח גזילה ביניהם ומסתלק.	אמר מר:												◇
ושקלי לה כולה ואולי?													◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כל ספק הינוח - לכתחילה לא יטול, ואם נטל - לא יחזיר	והאמר רבי אבא בר זבדא אמר רב:										◊	ל:ל
ויניח.	רב ספרא:										◊	ל:ל
מי אמר רבי עקיבא לא זו - הדרך מוציאתו מידי עבירה עד שישלם גזילה לכל חד וחד, אלמא: מספיקא מפקינן ממונא, ולא אמרינן: אוקים ממונא בחזקת מריה.	אביי לרבא:										◊	ל:ל
נפל הבית עליו ועל אמו, יורשי הבן אומרים: האם מתה ראשונה, ויורשי האם אומרים: הבן מת ראשון, אלו ואלו מודים שיחלוקו.	ורמינהו: [ב"ה וב"ש]										◊	ל:ל
מודה אני בזו שהנכסים בחזקתן	ואמר רבי עקיבא:										◊	ל:ל
התם - שמא ושמא, גזל אחד מחמשה - ברי ושמא.	אמר ליה: [רבא]										◊	ל:ל
אמר לשנים גולתי לאחד מכם מנה	והא מתניתין דהכא:										◊	ל:ל
דשמא ושמא הוא											◊	ל:ל
נותן לזה מנה ולזה מנה	וקתני:										◊	ל:ל
וממאי דרבי עקיבא היא											◊	ל:ל
מודה רבי טרפון באומר לשנים גולתי לאחד מכם מנה ואיני יודע איזה מכם כו'.	דקתני עלה דההיא: [רבי טרפון]										◊	ל:ל
למאן מודה, לרבי עקיבא בר פלוגתיה?											◊	ל:ל
וממאי דשמא ושמא הוא?											◊	ל:ל
חדא: דלא קתני תובעין אותו											◊	ל:ל
זה אומר איני יודע, וזה אומר איני יודע.	ועוד: הא תני רבי הייא:										◊	ל:ל
הא אוקימנא לה בבא לצאת ידי שמים.											◊	ל:ל
ומי אמר רבא כל בשתי כריכות הוה ליה למידק?	רבנא לרב אשי:										◊	ל:ל
הכל מודים בשנים שהפקידו אצל רועה, שמניה רועה ביניהן ומסתלק	והאמר רבא, ואי תימא רב פפא:										◊	ל:ל
התם - כשהפקידו בעדרו של רועה שלא מדעתו.	אמר ליה: [רב אשי]										◊	ל:ל
וכן שני כלים אחד יפה מנה ואחד יפה אלף זו כו'.											◊	ל:ל
וצריכא, דאי אשמועינן הך קמייתא - בההיא קאמרי רבנן, משום דליכא פסידא. אבל בהא, דאיכא פסידא דגדול - אימא מודו ליה לרבי יוסי. ואי אתמר בהא - בהא קאמר רבי יוסי, אבל בהך - אימא מודי להו לרבנן, צריכא.											◊	ל:ל
והא טעמא דרבי יוסי משום הפסד הרמאי הוא											◊	ל:ל
אלא, תרויהוה לרבנן איצטריך, ולא זו אף זו קתני.											◊	ל:ל
המפקיד פירות אצל חבירו, אפילו הן אבודין - לא יגע בהן.	[חכמים]										◊	ל:ל
מוכרן בפני בית דין, מפני שהוא כמשיב אבידה לבעלים.	רבן שמעון בן גמליאל:										◊	ל:ל
מאי טעמא?											◊	ל:ל
אדם רוצה בקב שלו מתשעה קבים של חבירו.	רב כהנא:										◊	ל:ל
חיישינן שמא עשאן המפקיד תרומה ומעשר על מקום אחר.	רב נחמן בר יצחק:										◊	ל:ל
המפקיד פירות אצל חבירו - הרי זה לא יגע בהן, לפיכך בעל הבית עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר.	מיתיבי:										◊	ל:ל
בשלמא לרב כהנא - היינו דקתני לפיכך, אלא לרב נחמן בר יצחק - מאי לפיכך?											◊	ל:ל
הכי קאמר: השתא דאמור רבנן לא נזבין, דחיישינן, לפיכך בעל הבית עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר.	[רב נחמן בר יצחק]										◊	ל:ל

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מזרז-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מחלוקת בכדי חסרונן, אבל יותר מכדי חסרונן - דברי הכל מוכרין בבית דין.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											ל.ה.
אדרב נחמן בר יצחק - ודאי פליגא. אדרב כהנא מי לימא פליגא?												ל.ה.
כי קאמר רב כהנא - בכדי חסרונן קאמר.												ל.ה.
והא רוצה בקב שלו מתשעה קבין של חבירו קאמר												ל.ה.
גוזמא בעלמא.												ל.ה.
לפיכך בעל הבית עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר.	מיתבי:											ל.ה.
ולחוש דלמא הוּוּ להו יותר מכדי חסרונן, וזבנינהו, וקא אכיל טבלים												ל.ה.
יותר מכדי חסרונן לא שכיח.												ל.ה.
ואי משתכחי מאי - מזבנינן להו, וליחוש שמא עשאן בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר												ל.ה.
כי מזבנינן נמי - לכהנים בדמי תרומה מזבנינן להו.												ל.ה.
ולרב נחמן בר יצחק נמי, נזבנינהו לכהנים בדמי תרומה												ל.ה.
בהא פליגי:												ל.ה.
יותר מכדי חסרונן לא שכיח מידי, וכי משתכח - לקמיה הוא דהויא יתיר מכדי חסרונן, אי עביד להו בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר - מקמיה דהוּוּ להו יותר מכדי חסרונן עביד להו. הלכך, כי הוּוּ להו יותר מכדי חסרונן - נזבנינהו לכהנים בדמי תרומה	דרבה בר בר חנה סבר:											ל.ה.
יתר מכדי חסרונן משכח שכיח, וכי הוּוּ להו - לאלתר הוא דהוּוּ להו. ואי אמרת נזבנינהו - זימנין דקדים ומזבין להו, וכי עביד להו בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר - לא ידע דזבנא, וקא אכיל טבלים.	רב נחמן בר יצחק סבר:											ל.ה.
המפקיד פירות אצל חבירו והרקיבו, יין והחמיץ, שמן והבאיש, דבש והדביש - הרי זה לא יגע בהן, דברי רבי מאיר.	מיתבי: [רבי מאיר]											ל.ה.
עושה להם תקנה, ומוכרין בבית דין. וכשהוא מוכרין - מוכרין לאחרים, ואינו מוכרין לעצמו. כיוצא בו גבאי צדקה בזמן שאין להם עניים לחלק - פורטין לאחרים, ואין פורטין לעצמן. גבאי תמחוי בזמן שאין להם עניים לחלק - מוכרין לאחרים, ואין מוכרין לעצמן.	הכמים:											ל.ה.
קתני מיהת פירות והרקיבו												ל.ה.
מאי לאו - אפילו יתר מכדי חסרונן?												ל.ה.
לא, בכדי חסרונן.												ל.ה.
והא יין והחמיץ, שמן והבאיש, דבש והדביש, דיתר מכדי חסרונן נינהו												ל.ה.
שאני הני, כיון דקם - קם.												ל.ה.
שמן והבאיש, דבש והדביש למאי חזו?												ל.ה.
שמן חזי לגלדאי, דבש לכתישא דגמלי.												ל.ה.
עושה להם תקנה ומוכרין בבית דין.	הכמים:											ל.ה.
מאי תקנתא עביד להו?												ל.ה.
לקנקנים.	רב אשי:											ל.ה.
במאי קא מיפלגי?												ל.ה.
להפסד מרובה - חששו, להפסד מועט - לא חששו.	דמר סבר: [רבי מאיר]											ל.ה.
אפילו להפסד מועט - נמי חששו.	ומר סבר: [הכמים]											ל.ה.
ימכרם בבית דין מפני שהוא כמשיב אבידה לבעלים.	רבן שמעון בן גמליאל:											ל.ה.
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל	אתמר, רבי אבא ברבי יעקב אמר רבי יוחנן:											ל.ה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הלכה כדברי חכמים.	רבא אמר רב נחמן:											◇
והא אמרה רבי יוחנן חדא זמנא												⚡
כל מקום ששנה רבן שמעון בן גמליאל במשנתנו - הלכה כמותו, חוץ מערב וצידן וראיה אחרונה.	דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											⚡
אמוראי ניהו, ואליבא דרבי יוחנן.												!
מדרבן שמעון בן גמליאל נשמע דמורידין קרוב לנכסי שבו, מדרבנן נשמע - דאין מורידין קרוב לנכסי שבו.												◇
וממאי? דלמא עד כאן לא קאמר רבן שמעון בן גמליאל הכא - אלא משום דקא כליא קרנא, אבל התם - הכי נמי דאין מורידין. ועד כאן לא קאמרי רבנן הכא - אלא אי כרב כהנא, אי כרב נחמן בר יצחק. אבל התם - הכי נמי דמורידין.												⚡
למימרא דתרי טעמי ניהו?												⚡
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל	והאמר רב יהודה אמר שמואל:											⚡
מורידין קרוב לנכסי שבו	ואמר שמואל:											⚡
לאו משום דחד טעמא הוא?												⚡
לא, תרי טעמי ניהו.												!
הכי נמי מסתברא												■
הלכה כדברי חכמים	דאמר רבא אמר רב נחמן:											◇
מורידין קרוב לנכסי שבו.	ואמר רב נחמן:											◇
אלא שמע מינה: תרי טעמי ניהו, שמע מינה.												■
שבו שנשבה. רב אמר: אין מורידין קרוב לנכסיו	אתמר: [רב]											◇
מורידין קרוב לנכסיו.	שמואל:											◇
בששמעו בו שמת - כולי עלמא לא פליגי דמורידין, כי פליגי - בשלא שמעו בו שמת.												◇
אין מורידין, דלמא מפסיד להו.	רב:											◇
מורידין, כיון דאמר מר שיימינן להו כאריס - לא מפסיד להו.	שמואל:											◇
ממשמע שנאמר (שמות כ"ב) וחרה אפי והרגתי אתכם יודע אני שנשותיהם אלמנות ובניהם יתומים אלא מה תלמוד לומר והיו נשיכם וגו' - מלמד שנשותיהם מבקשות לינשא ואין מניחין אותן, ובניהן רוצים לירד לנכסי אביהן ואין מניחין אותן	מיתיבי, רבי אליעזר:											⚡
לירד ולמכור תנן.	רבא:											!
הוה עובדא בנהרדעא, ופשטה רב ששת מהא מתניתא.	[רב ששת]											■
דלמא לירד ולמכור תנן?	אמר ליה רב עמרם:											⚡
דלמא מפומבדיתא את, דמעילין פילא בקופא דמחטא? והא דומיא דנשותיהם ובניהם קתני, מה התם - כלל לא, אף הכא נמי - כלל לא.	אמר ליה: [רב ששת]											!
ומורידין קרוב לנכסי שבו תנאי היא												◇
היורד לנכסי שבו - אין מוציאין אותו מידו, ולא עוד אלא, אפילו שמע שממשמשין ובאין, וקדם ותלש ואכל - הרי זה זריו ונשכר. ואלו הן נכסי שבוין: הרי שהיה אביו או אחיו או אחד מן המורישין, הלכו להם למדינת הים, ושמעו בהן שמת.	דתניא: [רבנן]											◇
היורד לנכסי נטושים - מוציאין אותו מידו. ואלו הן: נכסי נטושים: הרי שהיה אביו או אחיו או אחד מן המורישין, הלכו להם למדינת הים ולא שמעו בהם שמת.	[רבנן]											◇
שמעתי שהנטושים כשבוין.	ואמר רבן שמעון בן גמליאל:											◇

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה ■
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
היורד לנכסי רטושים - מוציאין אותו מידו. ואלו הן נכסי רטושים: הרי שהיה אביו או אחיו או אחד מן המורישין כאן, ואינו יודע להיכן הלכו.												⚡	◇	לת.	
מאי שנא הנך דקרו להו נטושים, ומאי שנא הני דקרו להו רטושים?												⚡		לת.	
נטושים דבעל כרחן, דכתיב (שמות כ"ג) והשביעת תשמטנה ונטשתה - אפקעתא דמלכא. רטושים - דמדעתן, דכתיב (הושע י') אם על בנים רטשה.												!	◇	לט.	
וכולם שמין להם כאריס.	תנא:											■	◇	לת.	
אהייא?												^		לט.	
אילימא אשבוין												!		לט.	
השתא זריז ונשכר הוה, מאי דאשבח מיבעיא?												⚡		לט.	
אלא ארטושים												!		לט.	
והא מוציאין אותן מידו קתני?												⚡		לט.	
אלא אנטושים												!	◇	לט.	
למאן?												^		לט.	
אילימא לרבנן												!		לט.	
הא אמרי מוציאין אותו מידו	[רבנן]											⚡	■	לט.	
אי רבן שמעון בן גמליאל												!	◇	לט.	
הא אמר שמעתי שהנטושים כשבוין												⚡	■	לט.	
כשבוין, ולא שבוין. כשבוין - דאין מוציאין אותן מידו, ולא שבוין - דאילו התם זריז ונשכר, ואילו הכא שיימינן ליה כאריס.												!	◇	לט.	
ומאי שנא מהא דתנן:												⚡		לט.	
המוציא הוצאות על נכסי אשתו, הוציא הרבה ואכל קימעא, קימעא ואכל הרבה - מה שהוציא הוציא, ומה שאכל אכל	[תנן]											⚡	■	◇	לט.
הא לא דמיא אלא להא:												!	◇	לט.	
המוציא הוצאות על נכסי אשתו קטנה - כמוציא על נכסי אחר דמי.	דאמר ר"י אמר רב חסדא:											!	■	◇	לט.
אלמא: כיון דלא סמכא דעתיה - תקינו ליה רבנן, כי היכי דלא לפסדינהו.												■	!	◇	לט.
הכא נמי, תקינו ליה רבנן כי היכי דלא לפסדינהו.												!		לט.	
וכולן שמין להם כאריס.												■	◇	לט. <	
וכולן לאיתוויי מאי?												^		לט.	
לאיתוויי הא דאמר רב נחמן אמר שמואל:												!	◇	לט.	
שבוי שנשבה - מורידין קרוב לנכסיו, יצא לדעת - אין מורידין קרוב לנכסיו.	[רב נחמן אמר שמואל]											■	!	◇	לט.
בורח הרי הוא כשבוי.	ורב נחמן דידיה:											■	!	◇	לט.
בורח מחמת מאי?												^		לט.	
אילימא מחמת כרגא												!		לט.	
היינו לדעת												⚡		לט.	
אלא בורח מחמת מרדין.												!	◇	לט.	
שבוי שנשבה והניח קמה לקצור, ענבים לבצור, תמרים לגדור, זיתים למסוק - בית דין יורדין לנכסיו ומעמידין אפוטרופוס, וקוצר ובוצר וגודר ומוסק, ואחר כך מורידין קרוב לנכסיו.	רב יהודה אמר שמואל:											■	◇	לט.	

<p>disputants-חולקים</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>מעשה-story</p> <p>מזרז-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>קושיא-challenge</p> <p>שאלה-question</p> <p>תירוץ-answer</p> <p>ראיה-proof</p>
---	--

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו
ולוקים אפטרופא לעולם																לט.
אפטרופא לדיקנני לא מוקמינן.																לט.
אין מורידין קטן לנכסי שבו, ולא קרוב לנכסי קטן, ולא קרוב מחמת קרוב לנכסי קטן. אין מורידין קטן לנכסי שבו - דלמא מפסיד להו. ולא קרוב מחמת קרוב לנכסי קטן - באחי מאימא. ולא קרוב לנכסי קטן - כיון דלא מחי, אתי לאחזוקי ביה.	רב הונא:															לט.
שמע מיניה מדרב הונא: אין מחזיקין בנכסי קטן, ואפילו הגדיל. - ולא אמרן אלא באחי דאבא, אבל באחי דאמא - לית לן בה. ואחי דאבא נמי לא אמרן אלא בארעתא, אבל בבתי - לית לן בה. ובארעתא נמי לא אמרן אלא דלא עביד - עיטדא, אבל עביד עיטדא - קלא אית לה.	רבא:															לט.
ולא היא, לא שנא אחי דאבא ולא שנא אחי דאמא, לא שנא ארעתא ולא שנא בתי, ולא שנא עביד עיטדא לא שנא לא עביד עיטדא - לא מחתינן.																לט:
ההיא סבתא דהויא לה תלת בנתא, אישתבאי איהי וחדא ברתא, אידך תרתי בנתא שכיבא חדא מינייהו ושבקה ינוקא.																לט:
היכי נעביד? לוקמינהו לנכסי בידא דאחתא - דלמא שכיבא סבתא, ואין מורידין קרוב לנכסי קטן. נוקמינהו לנכסיה בידא דינוקא - דלמא לא שכיבא סבתא, ואין מורידין קטן לנכסי שבו.	אביי:															לט:
הלכך, פלגא יהבינא לה לאחתא, ואידך פלגא מוקמינן ליה אפטרופא לינוקא.	אמר אביי:															לט:
מגו דמוקמינן אפטרופא לפלגא - מוקמינן ליה אפטרופא לאידך פלגא.	רבא:															לט:
לסוף שמעו דשכיבא סבתא.																לט:
תילתא יהבינן לה לאחתא. ותילתא יהבינן ליה לינוקא, ואידך תילתא יהבינן דנקא לאחתא, ואידך דנקא מוקמינן ליה אפטרופא לינוקא.	אביי:															לט:
מגו דמוקים אפטרופא לדנקא - מוקמינן נמי אפטרופא לאידך דנקא.	רבא:															לט:
מרי בר איסק אתא ליה אחא מבי חוזאי.																לט:
אמר ליה: פלוג לי.																לט:
אמר ליה: לא ידענא לך.																לט:
אתא לקמיה דרב חסדא.																לט:
שפיר קאמר לך, שנאמר (בראשית מ"ב) ויכר יוסף את אחיו והם לא הכרוהו מלמד שיצא בלא חתימת זקן ובא בחתימת זקן.	אמר ליה: [רב חסדא]															לט:
אמר ליה: זיל אייתי סהדי דאחווה את.	אמר ליה: [רב חסדא]															לט:
אמר ליה: אית לי סהדי, ודחלי מיניה, דגברא אלימא הוא.																לט:
אמר ליה לדידיה: זיל אנת אייתי סהדי דלאו אחוך הוא.	[רב חסדא]															לט:
אמר ליה: דינא הכי? המוציא מחבירו עליו הראיה.																לט:
הכי דיינינא לך ולכל אלימי דחברך.	אמר ליה: [רב חסדא]															לט:
אמר ליה: סוף סוף אתו סהדי ולא מסהדי?																לט:
תרתי לא עבדי.	אמר ליה: [רב חסדא]															לט:
לסוף אתו סהדי דאחווה הוא.																לט:
אמר ליה: לפלוג לי נמי מפרדיסי ובוסתני דשתל.																לט:
שפיר קאמר לך	אמר ליה: [רב חסדא]															לט:
הניח בנים גדולים וקטנים, והשביחו גדולים את הנכסים - השביחו לאמצע	דתנן:															לט:
השביחו לאמצע.	וכן אמר רבה:															מ.
מי דמי? - התם גדולים גבי קטנים ידעי וקא מחלי, הכא - מי ידע דליחול.	אמר ליה אביי:															מ.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-story-מעשה</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אגלגל מלתא ומטא לקמיה דרבי אמי.													מ.
גדולה מזו אמרו: שמין להם כאריס, השתא דידיה לא יהבינן ליה	אמר להו: [רבי אמי]												מ.
אהדרוה הא לקמיה דרב חסדא.													מ.
מי דמי? התם - ברשות נחית, הכא - לאו ברשות נחית. ועוד: קטן הוא, ואין מורדין קרוב לנכסי קטן.	אמר להו: [רב חסדא]												מ.
אהדרוה לקמיה דרבי אמי													מ.
לא סיימוה קמי דקטן הוא.	אמר להו: [רבי אמי]												מ.
המפקיד פירות אצל חברו - הרי זה יוציא לו חסרונות, לחטים ולאורז - תשעה חצאי קבין לכור, לשעורין ולדוחן - תשעה קבין לכור, לכוסמין ולזרע פשתן - שלש סאין לכור, הכל לפי המדה והכל לפי הזמן.	[ת"ק]												מ.
וכי מה אכפת להן לעכברין? והלא אוכלות בין מהרבה ובין מקמעה אלא, אינו יוציא לו חסרונות אלא לכור אחד בלבד.	רבי יוחנן בן גוריון:												מ.
אם היתה מדה מרובה אינו מוציא לו חסרונות, מפני שמותרות.	רבי יהודה:												מ.
אורז טובא חסך													מ.
באורז קלוף שנו.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												מ.
לכוסמין ולזרע פשתן שלשה סאין לכור וכו'.													מ.
זרע פשתן בגבעולין שנו.	רבי יוחנן אמר רבי חייא:												מ.
לכוסמין ולזרע פשתן בגבעולין ולאורז שאינו קלוף - שלשה סאין לכור.	תניא נמי הכי:												מ.
הכל לפי המדה.													מ.
כן לכל כור וכו', וכן לכל שנה ושנה.	תנא:												מ.
אמר רבי יוחנן בן גוריון וכו'.													מ.
הרבה אוכדות מהן, הרבה מתפורות מהן.	תניא, אמרו לו לרבי יוחנן:												מ.
במה דברים אמורים - שעירבן עם פירותיו, אבל יחד לו קרן זוית - אומר לו: הרי שלך לפניך.	תנא:												מ.
וכי עירבן עם פירותיו מאי הוי? ליחזי לדידיה כמה הויין													מ.
במסתפק מהם.													מ.
וליחזי כמה אסתפק													מ.
דלא ידעי כמה אסתפק.													מ.
רבי יהודה אומר אם היתה וכו'.													מ.
כמה מדה מרובה?													מ.
עשרה כורין.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												מ.
כמה מדה מרובה - עשרה כורין.	תניא נמי הכי:												מ.
במה דברים אמורים - שמדד לו מתוך גורנו והחזיר לו מתוך גורנו, אבל מדד לו מתוך גורנו והחזיר לו מתוך ביתו - אינו יוציא לו חסרונות, מפני שמותרות.	תני תנא קמיה דרב נחמן:												מ.
וכי בשופטני עסקינן, דיהבי בכיילא רבא ושקלי בכיילא זוטא? דלמא בימות הגורן קאמרת: במה דברים אמורים - שמדד לו בימות הגורן והחזיר לו בימות הגורן, אבל מדד לו בימות הגורן והחזיר לו בימות הגשמים - אינו יוציא לו חסרון, מפני שמותרות.	אמר ליה: [רב נחמן]												מ.
אם כן לפקע כדא	רב פפא לאביי:												מ.
הוה עובדא ופקע כדא.													מ.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מזכרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
איבעית אימא: משום איצא.												!
יוציא לו שתות לין.	[ת"ק]											◆
חומש.	רבי יהודה:											◆
יוציא לו שלשה לוגין שמן למאה, לוג ומחצה שמרים, לוג ומחצה בלע.												◆
אם היה שמן מזוקק - אינו יוציא לו שמרים, אם היו קנקנים ישנים - אינו יוציא לו בלע.												◆
אף המוכר שמן מזוקק לחבירו כל ימות השנה, הרי זה מקבל עליו לוג ומחצה שמרים למאה.	רבי יהודה:											◆
ולא פליגי, מר כי אתריה ומר כי אתריה. באתריה דמר חפו בקירא ולא מייץ טפי, באתריה דמר חפו בכופרא ומייץ טפי.												◆
איבעית אימא: משום גריגשתא, הא - מייצא טפי, והא - לא מייצא טפי.												◆
באתריה דרב יהודה רמו ארבעים ותמני כוזי בדנא, אזיל דנא בשיתא זוזי, פריס רב יהודה שיתא שיתא בזוזא.												○
דל תלתין ושיתא בשיתא, פשו ליה תריסר, דל תמניא שתותי, פשו להו ארבעה.												◆
המשתכר אל ישתכר יותר על שתות	והאמר שמואל:											◆
איכא גולפי ושמריא.												!
אי הכי נפיש ליה טפי משתות												◆
איכא טרחה, ודמי ברזנייתא.												!
אם היה שמן מזוקק אינו יוציא לו שמרים וכו'.												◆
והא אי אפשר דלא בלע												◆
במזופפין שנו.	רב נחמן:											!
אפילו תימא שלא במזופפין, כיון דטעון טעון.	אביי:											!
אף המוכר שמן מזוקק לחבירו כל ימות השנה הרי זה מקבל עליו לוג ומחצה שמרים למאה.	רבי יהודה:											◆
כשתמצא לומר לדברי רבי יהודה מותר לערב שמרים, לדברי חכמים אסור לערב שמרים.	אביי:											◆
לדברי רבי יהודה מותר לערב שמרים - והיינו טעמא דמקבל, דאמר ליה: אי בעי לערובי לך - מי לא ערבי לך, השתא נמי קביל.												◆
ולימא ליה: אי ערבת ליה - הוה מזדבן לי, השתא מאי אעביד ליה? - לחודיה לא מזדבן לי;												◆
בבעל הבית עסקינן, דניהא ליה בצילא.												!
ולימא ליה: מדלא ערבית לי - אחולי אחלת לי;												◆
רבי יהודה לטעמיה, דלית ליה מחילה.												!
מכר לו את הצמד - לא מכר לו את הבקר מכר לו את הבקר - לא מכר לו את הצמד.	דתנן: [חכמים]											!
הדמים מודיעין. כיצד? אמר לו: מכור לי צמדך במאתים זוז - הדבר ידוע שאין הצמד במאתיים זוז.	רבי יהודה:											!
אין הדמים ראייה.	חכמים:											!
לדברי חכמים - אסור לערב שמרים, והיינו טעמא דלא מקבל, דאמר ליה: אי בעית לערובי - מי הוה שרי לך? השתא נמי לא מקבילנא.												◆
אדרבה, איפכא מסתברא.	רב פפא לאביי:											◆
לדברי חכמים מותר לערב שמרים, והיינו טעמא דלא מקבל, דאמר ליה: מדלא ערבת לי - אחולי אחלית לי.												◆

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	■ מימרא- statement ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לדברי רבי יהודה אסור לערב שמרים, והיינו טעמא דמקבל, דאמר ליה: אי בעי לערובי - לא שרי לי לערובי לך, קבולי לא מקבלת, זבון וזבין תגרא איקרי?											■	■	◇
אחד הלוקח ואחד המפקיד לפקטים.	תנא:											■	◇
מאי לפקטים?											^		
אילימא כי היכי דלוקח לא מקבל פקטים, מפקיד נמי לא מקבל פקטים											!		
ולימא ליה: פקטך מאי איעביד להו?											⚡		
אלא כי היכי דמפקיד מקבל פקטים - לוקח נמי מקבל פקטים.											!		◇
ומי מקבל לוקח פקטים?											⚡		
לא אמרו שמן עכור אלא למוכר בלבד, שהרי לוקח מקבל עליו לוג ומחצה שמרים בלא פקטים.	והתניא, רבי יהודה:										■	⚡	◇
לא קשיא: הא - דיהיב ליה זוזי בתשרי, וקא שקיל מיניה בניסן, כי מדה דתשרי. הא דיהיב ליה זוזי בניסן וקא שקיל מיניה בניסן כי מדה דניסן.											!		◇